Pregaria.cat

Entrada

TROBADA AL BOSC DEL MONESTIR

(Del diari personal de la Glòria)

Fa ja una bona estona que la Mònica 03 ha marxat. He **arribat tard** a les vespres, i **em sap greu perquè** sempre **sóc força puntual**. M'ha costat molt dir-li que el temps s'acabava. Hem estat juntes tota la tarda, passejant pel bosc. Està més prima, però la cara mostra una salut total. La cara sí, encara que en el fons penso que va caminant cap a una depressió. I no la puc ni imaginar: la Mònica "depre"!!

Evidentment m'ha explicat moltes coses sobre Sant Ignasi de Moxos, però ja d'entrada jo el que volia era que em **parles d'ella**. Més o menys ja sabia el que havia viscut: l'ambient, els dies plens de feina i com s'havia guanyat la gent. **I ella?** Ara que ha tornat, ara que fa tres setmanes que és a Barcelona i encara no té feina, ara que viu sola en un àmbit tan diferent, en el qual **cadascú va a la seva...** I ella, què **pensa**? Què **cerca**? Què **viu** i què **espera**?

Després d'una bona estona d'anècdotes, detalls sobre les persones, el clima i tot això... jo em planto **cara a cara** i li dic: ***Mònica, com estàs, tu?*** Faig diana, veig en el seu ulls per uns moments un llampec, molt curt, d'emoció, controlada immediatament. I mentre **li agafo la mà**, **li dic**: *Per què no em **parles** una mica **de tu**?* Ella ha notat que era jo la que en aquell moment m'emocionava per dintre. És clar, això no passa cada dia, i és quan ha iniciat la davallada.

Li han arribat dues ofertes de feina. No m'estranya. Parla idiomes, té quatre o cincs màsters i no sé quantes coses per l'estil. Ella, però, no respon a cap oferta, i no és que ara li sobrin els quartos. Però sent una mena de mur que li impedeix situar-se de nou en aquesta societat tan interessada i tan corrupta. Sap de què va, sap quina perversitat es mou sota les aparences perfumades de la gent d'èxit. La Mònica 03 és una persona d'èxit, i aquest té un preu personal que pot ser molt dur. **Ella ha experimentat** ara el que és **donar-se del tot**.

Després ha vingut un **llarg silenci**. Caminàvem juntes cap a la font dels "ocells perduts", que per cert, ara està mig seca. La Mònica trenca el silenci, i em diu: ***Quin** és el **salm** que **més t'agrada**?* Sense pensar-ho massa li dic: *Aquell que comença **"Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida..."**.* La miro i suaument comença a plorar. Sé molt bé què són aquestes **llàgrimes** que van caient sense esforç, que van relliscant, perquè neixen de molt a dins. **De les mateixes entranyes...!!**

Quan ens acomiadem diu: *Glòria, oi que **pregaràs per mi?***

(Jesús Renau sj.)